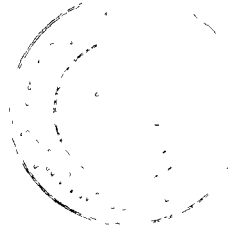

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากภาษาหนึ่ง เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อความหมายกันเกือบทั่วโลก สรรพคำวาทที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบันนี้ก็เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของคนเราเป็นอย่างมาก เช่น จะพบเห็นป้ายประกาศ ป้ายโฆษณา ตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ก็มักมีคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น

ในหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลายของกระทรวงศึกษาธิการ ปี พ.ศ. 2503 ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้¹

1. เพื่อให้เด็กเข้าใจว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายทั่วโลก เป็นกุญแจแห่งคลังความรู้ เป็นสื่อสำคัญในการติดต่อกับต่างประเทศ
 2. เพื่อให้เด็กรู้จักใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อความหมาย โดยให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน พอควรแก่ชั้น
 3. เพื่อให้เด็กเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษว่าเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และให้รู้ว่าโอกาสที่จะได้พบเห็นภาษาอังกฤษนั้นมีเนือง ๆ
 4. เพื่อให้เด็กสนใจในการศึกษาหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอยู่เสมอ
 5. เพื่อให้เด็กมีพื้นฐานในการศึกษาต่อและเพื่อช่วยศึกษาวิชาอื่น ๆ ด้วย
- นับแต่เริ่มใช้หลักสูตรฉบับนี้มาจนถึงปัจจุบัน เรามักจะได้ยินการวิพากษ์วิจารณ์ในวงการศึกษากันอยู่บ่อย ๆ ว่า การเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

¹กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2503 (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2503), หน้า 9.

ตอนปลายนี้ ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร เป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ เนื่องจากครูที่สอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมีจำนวนน้อย จึงทำให้ผลการเรียนไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

ในปี พ.ศ. 2518 คณะอนุกรรมการปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา² ตามแนวปฏิรูปการศึกษาได้เขียนโครงสร้างของหลักสูตรประถมศึกษาที่มีตอนหนึ่งว่า

ภาษาต่างประเทศจะไม่เป็นวิชาบังคับในระดับประถมศึกษา ทั้งนี้โดยอาศัยหลักการที่ว่า หลักสูตรประถมศึกษาเป็นหลักสูตรที่จัดขึ้นเพื่อปวงชน และหลักธรรมชาติของภาษาที่ว่าเด็กจะต้องเรียนรู้ให้เกิดทักษะในภาษาของตน ไ้ก่อนภาษาอื่น นอกจากความจำเป็นบางอย่าง เช่น ชาติของการรัฐภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันก็สามารถสอนในรูปประสบการณ์ชีวิตได้

แม้ว่าในอนาคตจะไม่จัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรประถมศึกษาก็ตาม ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทั้งไกลเข้ามาแล้วข้างต้น จะทำให้เกิดความจำเป็นในการที่จะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่บ้าง จุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษในอนาคตสำหรับแต่ละระดับประถมศึกษาอาจแตกต่างไปจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตร พ.ศ. 2503

วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษผู้สอนมุ่งฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะทั้ง 4 แคนอาจจะเน้นทักษะทั้ง 4 ไม่เท่ากัน ผู้สอนเห็นความจำเป็นและประโยชน์ของทักษะด้านใดก็มักจะสอนเน้นทักษะนั้นนั้นมาก ผู้สอนบางคนเน้นทักษะการฟังและพูดมากกว่าการอ่าน และเขียน บางคนเน้นทักษะการอ่านและเขียนมากกว่าการฟังและการพูด เมื่อ

²คณะอนุกรรมการปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา, "หลักและโครงสร้างหลักสูตรประถมศึกษา," เอกสารประกอบการเรียนวิชาสัมมนาการประถมศึกษา (แผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 2. (เอกสารอัครสำเนา).

เป็นเช่นนี้ทำให้ผู้สอนภาษาอังกฤษใช้วิธีสอนที่แตกต่างกัน

โรเบิร์ต ราโด³ (Robert Rado) ได้แบ่งวิธีการสอนภาษาต่างประเทศออกเป็น 3 วิธี คือ Grammar-Translation^{Method}, Direct Method และ Linguistic Method

1. Grammar-Translation Method เป็นวิธีที่ผู้เรียนจะต้องท่องจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และแปลโดยใช้พจนานุกรมเป็นเครื่องมือช่วย ผู้เรียนรู้หน่วยคำ (Part of Speech) และการกระจายคำ (Conjugation)

วิธีนี้ทำให้ผู้เรียนเสียเวลาเรียนภาษาอยู่หลายปี โดยไม่สามารถจะพูดหรือเข้าใจภาษาอย่างถ่องแท้ ตามหลักภาษาศาสตร์คนอาจพูดและเข้าใจภาษาได้โดยไม่ทราบไวยากรณ์ของภาษาเลยก็ได้ ความล้มเหลวนี้ทำให้วิธีสอนแบบ Grammar-Translation Method หมดความนิยมและถูกคัดออกจากกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จะเห็นได้จากตำราเรียนภาษาต่างประเทศสมัยใหม่มักจะไม่พบการกระจายคำ (Conjugation) และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

2. Direct Method เป็นวิธีสอนที่ไม่ใช้ภาษาของผู้เรียนเลย ครูพูดภาษาต่างประเทศตลอดเวลา ใช้สิ่งแวดล้อมใกล้ตัวผู้เรียนเป็นสื่อในการสอน ผู้เรียนจะรู้ความหมายจากอุปกรณ์ของจริง การแสดงท่าทาง การสาธิต การสอนแบบนี้ไม่เน้นการท่องจำไวยากรณ์และการแปล แต่มุ่งการฟัง การออกเสียง ถือว่าการพูดเป็นอันดับแรกที่สำคัญ เทคนิคการสอนวิธีนี้ใช้การฝึกกระสวน (Pattern Practice) และการฝึกทักษะ (Drill) ช่วยให้เด็กเรียนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษามากขึ้นกว่าเดิม

³Robert Lado, Language Teaching : A Scientific Approach

(New York: McGraw-Hill, Inc., 1964), pp. 3-7.

แม้ว่าวิธีสอนแบบนี้สามารถสนองความต้องการในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศก็ตาม แต่ความก้าวหน้าทางภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการศึกษาได้ชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดของวิธีสอนแบบนี้ในแง่ที่เชื่อว่าวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศเหมือนกับวิธีการเรียนภาษาของตนเอง

3. Linguistic Method หรือ Audio-Lingual ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ความจำเป็นในการใช้ภาษาต่างประเทศมีมากขึ้น นักภาษาศาสตร์ได้เสนอวิธีสอนตามแนวภาษาศาสตร์ ซึ่งเน้นในด้านความเข้าใจเกี่ยวกับส่วนประกอบของภาษา เช่น การออกเสียงสูง ต่ำ (Intonation) การออกเสียง (Pronunciation) หน่วยคำ (Morphology) และวากยสัมพันธ์ (Syntax) นอกจากนี้ยังเน้นความจำและความสามารถในการเลียนประโยคสนทนาในภาษาต่างประเทศของนักเรียน การฝึกกระสวนของประโยค (Pattern Practice) เป็นกิจกรรมสำคัญที่สุดของการสอนแบบนี้

การสอนแบบ Linguistic Method นิยมใช้มากในปัจจุบัน รวมทั้งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เพราะนักภาษาศาสตร์เห็นว่าการสอนแบบนี้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและธรรมชาติของการเรียนการสอนภาษาคือการฝึกให้นักเรียนฟังและพูดก่อนที่จะให้อ่านและเขียน ในด้านแบบเรียนและแบบฝึกหัดต่าง ๆ นอกจากอาศัยข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบลักษณะที่สำคัญของทั้ง 2 ภาษา เพื่อจะช่วยให้ นักเรียนสามารถแก้ปัญหาทางด้าน การออกเสียงและการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษาแล้ว ในด้านเนื้อหาของแบบเรียนส่วนใหญ่มักจะเริ่มต้นจากภาษาพูดก่อนที่จะนำไปสู่ภาษาเขียนหรือวรรณคดี

ในปี พ.ศ. 2516 กรมสามัญศึกษา ได้จัดทำหนังสือโครงการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้น โดยยึดหลักของการสอนแบบ Aural-Oral Approach หรือ Linguistic Method และได้เสนอหลักการการสอนของวิธีนี้ไว้ให้ผู้สอนได้ศึกษาโดยละเอียด นอกจากนั้นทางกรมสามัญศึกษา ยังได้จัดอบรมวิธีสอนภาษาอังกฤษให้แก่ครูสอนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ เพื่อให้เข้าใจวิธีการสอนแบบ Aural-Oral

Approach แต่เท่าที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันก็ยังมีครูสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นจำนวนมากที่ยึดหลักการสอนโดยวิธีไวยากรณ์-แปล (Grammar-Translation Method) และมีการฝึก (Drill) บ้าง แต่มักฝึกเฉพาะการเขียนตามแบบฝึกหัดในหนังสือ English Grammar Drills เท่านั้น ไม่ใช่เป็นการฝึกปากเปล่า ครูสอนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมากเน้นทักษะการอ่านและเขียนมากกว่าทักษะการฟังและพูด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูเหล่านั้นเห็นว่านักเรียนเรียนโดยวิธีไวยากรณ์-แปล (Grammar-Translation Method) ทำข้อสอบที่โรงเรียนสร้างขึ้นได้ดีกว่า และวัดผลการเรียนของนักเรียนได้ง่ายกว่าการสอนแบบ Linguistic Method

แม้ว่าการสอนแบบ Linguistic Method จะเป็นที่ยอมรับกันอยู่ในปัจจุบันก็ตาม แต่ในสภาพสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้มีโอกาสฟังและพูดภาษาอังกฤษเมื่อออกจากห้องเรียน ด้วยเหตุนี้ช่วงเวลาที่ทำการสอนและฝึกในห้องเรียนจึงไม่สามารถฝึกทักษะการฟังและพูดให้เป็นทักษะที่ถาวรติดเป็นนิสัยและใช้อย่างคล่องแคล่วได้ เป็นเหตุให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของทักษะฟังและพูด

จूरีย์ จิระกุล⁴ ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบ Linguistic Method กับแบบ Grammar-Translation Method ในปี 2512 โดยทดลองสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลปรากฏว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ Linguistic Method มีความสามารถในการทำความเข้าใจในการฟังดีกว่านักเรียนที่เรียนแบบ Grammar-Translation Method แต่ความสามารถในด้านการอ่าน (Reading Comprehension) คอยกว่า

⁴จूरีย์ จิระกุล, "การทดลองเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบวิธีแปลกับแบบวิธีของภาษาศาสตร์" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร), 2512.

นักเรียนที่เรียนโดยวิธีแปล (Grammar-Translation Method)

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้ยังไม่มีผลการวิจัยที่ยืนยันเด่นชัดว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีใดให้ผลดีที่สุด วิธีสอนแต่ละแบบเมื่อพิจารณาโดยละเอียดแล้วก็จะพบข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่บ้าง ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้พยายามคิดหาวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว

ในฐานะที่ผู้วิจัยกำลังเป็นครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และได้พบว่านักเรียนมักจะอยากทราบหลักเกณฑ์ของโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างประโยคภาษาไทยอยู่เสมอ นอกจากนั้นยังอยากจะค้นหาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ทำให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ดียิ่งขึ้น และเหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมของเด็กไทย จึงมีความคิดที่จะทดลองการสอนโดยวิธีผสม (Multiple-Approach Method) คือเป็นวิธีสอนภาษาอังกฤษซึ่งใช้วิธีสอนแบบ Grammar-Translation Method ผสมกับวิธีสอนแบบ Linguistic Method โดยผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการทดลองดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) กับวิธีผสม (Multiple-Approach Method) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชวินิต

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเปรียบเทียบวิธีสอนทั้ง 2 แบบนี้ เป็น

นักเรียนสหศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ด้วยวิธีจับคู่ (Match by Pair)

2. นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ประกอบด้วยนักเรียนชายและนักเรียนหญิง กลุ่มละ 37 คน

3. นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ใช้แบบเรียนเหมือนกัน คือ The Oxford English Course For Thailand Book I และ English Grammar Drills Book I นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการสอนตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหนังสือโครงการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2516 ตั้งแต่บทที่ 7 - 18⁵

4. การสอนมุ่งฝึกให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องมากที่สุด เข้าใจความหมายของศัพท์ รูปประโยค ตลอดจนการเขียนประโยคและการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับระดับชั้นตามความมุ่งหมายของหลักสูตร

5. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลการเรียนขึ้นเอง เพื่อให้เป็นเครื่องมือวัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนของนักเรียนด้านความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) และด้านการเขียนประโยค (Sentence Writing)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การทดลองสอนครั้งนี้ นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเท่ากัน

2. ผู้วิจัยทำการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยเนื้อหาเหมือนกันแต่วิธีการสอนต่างกัน

⁵หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, โครงการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2516), หน้า 53 - 186.

3. เมื่อการทดลองสอนเสร็จสิ้นลง นักเรียนทั้งสองกลุ่มจะได้รับการทดสอบ ค่ายแบบสอบสัมฤทธิ์ผล จำนวน 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 วัดสัมฤทธิ์ผลด้านความเข้าใจในการอ่าน ส่วนฉบับที่ 2 วัดสัมฤทธิ์ผลด้านการเขียนประโยค

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีผสม (Multiple-Approach Method) จะมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการอ่านและด้านการเขียนประโยคสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษและบันทึกการสอนรายชั่วโมงจากหนังสือโครงการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5⁶ ซึ่งยึดหลักวิธีสอนแบบภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) และศึกษาวิธีสอนที่ใช้อยู่ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งเป็นวิธีผสม (Multiple-Approach Method)

2. ศึกษาหลักสูตรและหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ Oxford English Course For Thailand Book I และ English Grammar Dirlls For Thai Students Book I

3. ลงมือทำบันทึกการสอนรายชั่วโมงแบบวิธีผสม ตามเนื้อหาในโครงการสอน ตั้งแต่บทที่ 7 - 18

⁶หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา, เรื่องเดียวกัน, หน้า 1 - 186.

4. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบและสถิติที่จำเป็นต้องใช้ในการวิจัย

5. สร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 2 ฉบับ แบบสอบฉบับที่ 1 วัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการอ่าน ฉบับที่ 2 วัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนด้านการเขียนประโยค นำแบบสอบทั้ง 2 ฉบับ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 185 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนก (Discrimination) ทหาระดับความยาก (Difficulty) และหาค่าความเที่ยง (Reliability)

6. นำแบบสอบซึ่งวิเคราะห์แล้วของ จุรีย์ จิระกุล⁷ มาทดสอบกับตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้เพื่อแบ่งตัวอย่างประชากรตามพื้นความรู้เดิมเท่ากันเป็นคู่ (Match by Pair) จำนวน 37 คู่ แล้วแยกเป็นกลุ่มควบคุม (Control Group) และกลุ่มทดลอง (Experimental Group)

7. ทำการสอนตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม เป็นเวลาติดต่อกัน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลา 40 ชั่วโมง

8. เมื่อสอนครบตามกำหนดเวลาแล้ว นำแบบสอบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม แล้วนำคะแนนที่ได้จากการสอบของทั้ง 2 กลุ่ม มาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ความไม่สมบูรณ์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจจะมีข้อบกพร่องซึ่งทำให้ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สมบูรณ์เท่าที่ควรคือ

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้มีเพียง 74 คน อาจเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดได้ไม่สมบูรณ์นัก

⁷ จุรีย์ จิระกุล, เรื่องเดิม.

2. ระยะเวลาทำการสอนเพียง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลา 40 ชั่วโมง การสอนในระยะเวลาอันจำกัดนี้อาจทำให้ผลการเรียนของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูในการที่จะปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

คำจำกัดความของการวิจัย

1. สัมฤทธิ์ผล หมายถึงคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. วิธีหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) หมายถึงการสอนภาษาอังกฤษโดยคำนึงถึงหลักสำคัญต่อไปนี้⁸

2.1 ศัพท์และรูปประโยคที่ใช้สอนที่เริ่มเรียน ให้เริ่มโดยฝึกให้ฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ

2.2 เนื้อหาของภาษาที่ใช้สอน คือการออกเสียง (Pronunciation) ศัพท์ (Vocabulary) และโครงสร้างของประโยค (Structure) ครูต้องคำนึงอยู่เสมอว่า ภาษาอังกฤษและภาษานั้นมีโครงสร้างไม่เหมือนกัน

2.3 การสอนแบบนี้มีไต่ห้ามการใช้ภาษาไทย แต่ให้พยายามใช้เท่าที่จำเป็น การอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์หรือศัพท์หรือรูปประโยคที่ยาก ๆ ซึ่งไม่สามารถแสดงท่าทางหรือใช้อุปกรณ์การสอนช่วยได้ ก็ให้แปลเป็นภาษาไทย แล้วให้มีการฝึกใช้คำนั้นให้มาก

⁸หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, คู่มือครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2516), หน้า 12-13.

2.4 การสอนโดยวิธีนี้มีการฝึกทักษะมากทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน

2.5 การฝึกฟังและพูดอย่างถูกต้องจะช่วยในการอ่านและเขียนของนักเรียน

3. วิธีผสม (Multiple-Approach Method) หมายถึงวิธีสอนภาษาอังกฤษซึ่งยึดหลักของวิธีสอนแบบภาษาศาสตร์ ผสมกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์-แปล (Grammar-Translation Method) บางเล็กน้อย คือเพิ่มหลักการของวิธีสอนแบบไวยากรณ์-แปล ดังนี้

3.1 มีการสรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ให้นักเรียนเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ให้นักเรียนรู้จักชนิดของคำ (Part of Speech) แล้วให้นักเรียนจดบันทึกกฎเกณฑ์การใช้คำลงในสมุดเพื่อทบทวน

3.2 ในการให้ตัวอย่างแก่นักเรียนมักจะมีการแปลเป็นภาษาไทย ประกอบด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย คำและประโยคได้อย่างชัดเจน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย